

RUSIA ȘI CHINA

de Cristian Ioanide

Stimați cititori,

Am citit săptămâna aceasta un articol foarte interesant în Revista 22. Se intitulează "Autoritarism și Liberalism". Autor: Nicolae Filipescu, profesor la Universitatea "George Washington" din Washington, D.C., SUA.

Ideea de bază a articolului este că, omenirea se află departe de teoria "politologului american **Francis Fukuyama**, care s-a grăbit să sugereze că, în urma evenimentelor dramatice din anii '90, societatea umană a ajuns la "sfârșitul istoriei", deoarece confruntarea ideologică dintre autocrație și liberalism a fost rezolvată definitiv (!) în favoarea liberalismului (!)". Iar liberalismul, nu-i așa?, poate cădea la pace.

De altfel, același optimism bolnăvicios este manifestat, incredibil, și de unele biserici de aici, din Statele Unite, (ce se vor neo-protestante), care consideră Apocalipsa drept o interesantă alegorie. Dar, doar atât. Și, în consecință, Evanghelia nu numai că va fi propovăduită până la marginile pământului, dar va fi și totalmente triumfătoare, în contradicție totală cu atmosfera sumbră a Apocalipsei. Iar armonia creată de acest *happy end*, gândesc eu cu logica mea de modă veche, ar face cu totul inutil cel de-al doilea Advent. La ce să mai apară a doua oară Cristos, dacă și oamenii pot rezolva la fel de bine problemele mondiale?

Domnul Filipescu se ferește și el de acest optimism nesănătos, și, mai degrabă, se arată adeptul pesimismului profesorului **Samuel Huntington**. Acesta "a sugerat că, din contra, lumea se va polariza din nou în baza identităților culturale și că, în viitor, relațiile internaționale vor duce la o "**confruntare a civilizațiilor**". Iar printre "**marile civilizații**" el enumera **occidentalismul, confucianismul, Japonia, mahomedanismul, hinduismul, ortodoxia slavă, America Latină și Africa.**"

Și astfel, confruntarea dintre autoritarism și liberalism va continua neabătută în viitor.

Dintre toate "civilizațiile" enumerate anterior, autorul articolului se oprește la două: Rusia și China, pe care le consideră "capul răutăților" în viitor. "Contrar predicțiilor analiștilor, Rusia și China nu au adoptat reforme politice liberalizante (promovate de lumea occidentală, urmând "războiului rece", n.n.) și nu au evoluat spre democrație. Ambele puteri detestă intențiile Washingtonului de a promova liberalismul în lume. Ele sunt convinse că "propaganda prodemocrată" a SUA reprezintă numai un paravan în spatele căruia se ascund intenții expansioniste...)

Strategia occidentală de a converti cele două puteri autoritariste în parteneri s'a bazat pe ideea că Rusia și China, având nevoie de acces la piețele țărilor democratice, vor accepta ordinea internațională "liberală", vor iniția reforme politice spre pluralism în interior și se vor debarasa de autoritarism.

Aceste prezumții s'au dovedit a fi false. Speranțele de democratizare și integrare ale Rusiei în structurile euro-atlantice au fost spulberate de președintele Vladimir Putin, care, după 2000, a virat puternic spre autoritarism. China a continuat să se integreze în economia mondială fără să renunțe la monopolul politic al Partidului Comunist. Hotărât să aplice "modelul chinez" în Rusia, Putin a încorsetat progresiv societatea, a emasculat opoziția și a concentrat puterea politică la Kremlin. Contrar așteptărilor occidentale, **a devenit clar că liderii autocrați de la Moscova și de la Beijing nu intenționează să conducă țările respective spre democrație.**

Ca să-și asigure supraviețuirea pe termen lung, regimurile autoritariste din China și Rusia se opun expansiunii globale a democrației, își coordonează politica externă și de securitate și se solidarizează cu alte regimuri autocrate. **Moscova și Beijingul** au pus bazele unui parteneriat strategic prin care cele două puteri se angajează să creeze **o nouă ordine mondială "multipolară", în care axa Rusia-China va deveni un pilon important al îngrădirii dominației globale a Statelor Unite. În 2005, Moscova și Beijingul și-au reafirmat solidaritatea prin reînnoirea tratatului de prietenie și, pentru prima oară în istorie, prin organizarea unor manevre militare comune**".

Și concluzia finală a domnului Filipescu, privind viitorul, este: "Organizațiile teroriste islamice de tip Al-Qaeda și regimurile tiranice din Orientul Mijlociu nu reprezintă adversarul principal al democrațiilor liberale din Europa și America. **Marii protagoniști ai autoritarismului contemporan sunt China și Rusia.** În creștere economică vertiginoasă și cu resurse umane și naturale substanțiale, cele două puteri au un potențial considerabil de a stăvili avansul liberalismului în lume și de a împiedica stabilizarea ordinii mondiale în baza unor norme preconizate de țările democratice."

Să încercăm acum să desprindem care sunt aspectele acestei analize destul de corecte, ce sunt confirmate cumva de literatura apocaliptică.

În privința "civilizațiilor" care vor intra în conflict, într'un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, aș dori să subliniez faptul că lista prezentată este incompletă și mai are și unele neclarități. Este adevărat că, astăzi, **occidentalismul, confucianismul, Japonia, mahomedanismul, hinduismul, ortodoxia slavă, America Latina și Africa** reprezintă grupări omogene gigantice, care vor deveni din ce în ce mai concurente 'ideologic' în viitor. Iar această concurență nu se va isca atât de mult pe baza unor diferențe conceptuale, ci ca urmare a unei singure deficiențe: dispariția treptată a clasei mijlocii, adică a acelei clase care dă culoare oricărei societăți și măsoară moralitatea acesteia.

Un asemenea fenomen catastrofic este redat imaginar în Cartea Apocalipsei prin simbolul unui cal negru încălecat de un călăreț având *în mână o cumpănă. Și în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un leu. Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatâmi untdelemnul și vinul!”* Iar în acest citat găsim vidul uriaș care va exista între mizerul venit de un dinar roman (plata unui zilier, fără o calificare mai deosebită) și cel al celor din topul bogăției ("untdelemnul și vinul").

În plan spiritual, dispariția clasei mijlocii se va datora, conform Evangheliei, *înmulțirii fărădelegii, care va conduce la faptul că, dragostea celor mai mulți se va răci.* Iar dispariția dragostei conduce, în mod automat, la intoleranță socială, dar și confesională.

Pe baza acestei judecăți generale vom putea găsi unele 'nuanțări' în planul definițiilor din lista "civilizațiilor".

Prin "occidentalism" autorul înțelege comunitatea transatlantică, rezultată după al doilea război mondial, și care este polarizată în jurul Statelor Unite și Uniunii Europene. Cu excepția remarcabilă a Statelor Unite, "occidentalismul" se află aproape în post-creștinism și, din această cauză, liantul său ideologic se fărâmițează încet, dar ireversibil. În aceste condiții, Uniunea Europeană se va divide cândva într'o zonă nordică, sub influența Rusiei (Gog), și într'una sudică, "Confederația Celor 10" (cu capitala la Roma), care va cădea destul de repede în mâna Anticristului, după ce acesta va fi reconstituit regatul sirian al lui Antiochus Epiphanes. Așa că, din "occidentalismul" de azi vor 'răsări' trei mai mici, cel de al treilea fiind reprezentat de gruparea "S.U.A., Anglia, Canada".

Din punct de vedere ideologic, cele trei zone vor arăta dramatic diferit. Dacă grupul "anglo-saxon" va mai aminti palid de civilizația iudeo-creștină, "Confederația Celor 10" va avea inițial drept 'ghid spiritual' o biserică apostată ("Curva cea Mare" din Apocalipsă), adică ceva de genul mișcării New Age de azi. Apoi, sub dictatura Anticristului, Confederația va declara cu fermitate, ca în vremea Romei Imperiale, cultul "împăratului", zdrobind Biserica Apostată: *Cele zece coame pe care le-ai văzut și fiara, o vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc.*

Ideologia "zonei nordice" a UE, dominată militar și economic (gazul metan "sovietic") de Rusia, va fi probabil aceeași cu cea a lui Gog. Iar Gog este creat de Revoluția din Octombrie și e parcă făcut să fie prototipul "credinței în necredință", adică al ateismului ofensiv și 'științific'. Și astfel, ca un *coronat opus*, îl găsim în Cartea Apocalipsei, la 1000 de ani de domnie, în glorie, a lui Cristos la Ierusalim, plin de îndrăzneală și neînțelegând nimic din tot ce s'a întâmplat: *Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; și va ieși*

din temnița lui, ca să înșele Neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit.

De o aceeași întunecare a minții sale atee va suferi Rusia, și cu 1000 de ani mai devreme, când, după distrugerea miraculoasă a Anticristului la Armagedon, adică la 45 de zile de la Advent (Cartea lui Daniel), va ataca Israelul: *Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua aceea, multe gânduri îți vor veni în minte și vei urzi planuri rele. Vei zice: “Mă voi sui împotriva țării acesteia deschise, voi năvăli peste oamenii aceștia liniștiți, care stau fără griji în locuințele lor, toți în locuințe fără ziduri și neavând nici zăvoare, nici porți! Mă voi duce să iau pradă și să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături locuite din nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme și moșii și locuiește în mijlocul pământului.”* (Cartea lui Ezechiel)

Dacă satanismul ‘cel mai pur’ este ‘credința’ viitorului Imperiu Anticristic, ‘credința în necredință’, ce conduce la jaful ‘cel mai pur’, va fi, în mod constant, ideologia hrăpăreței Rusii, ideologia lui Gog. Și nu “ortodoxia slavă”.

“Confucianismul” este, probabil, cel mai caracteristic produs al spiritualității celui mai numeros popor al acestei lumi. “El nu este atât o religie, cât un cod moral, care a influențat foarte mult gândirea și modul de viață al chinezilor. Principiile fundamentale ale acestei gândiri sunt: supunere și respect față de superiori și părinți, datorie față de familie, loialitate față de prieteni, modestie, sinceritate și politețe.” ”Desi **confucianismul** a devenit ideologia oficială a statului chinez, n’a existat niciodată ca religie instaurată, cu biserici și preoți.” În consecință, confucianismul e mai mult un cod moral decât o religie, fiind lipsit de elementul mistic. Și astfel, deși principiile sale tind către o perfecțiune etică, el este lipsit de pilda dragostei Fiului lui Dumnezeu. Or, o astfel de ideologie te ajută să mori ‘frumos’, dar nu pentru a rămâne loial unei credințe. Te ajută să-ți iubești aproapele, dar nu ca pe tine însuși.

Din această cauză, lungă noapte comunistă care s’a așternut peste China a scos la iveală cruzimi și absurdități la care Confucius n’a putut ‘visa’ vreodată.

Astăzi, conform revistei *Time*, China se află în expansiune, în Asia și Africa, dar nu prin virtuțile etice ale confucianismului, ci prin acordarea de loanuri fără acoperire, ca pe vremuri Rusia Sovietică.

În literatura apocaliptică China pare să joace un rol principal de două ori: mai întâi aliată cu Rusia împotriva Anticristului și, mai apoi, în fruntea unei coaliții orientale, probabil, tot împotriva acestuia. În ambele situații, China (ca și Rusia, de altfel) nu este nominalizată, dar direcția dinspre care aceasta vine la întâlnirea cu destinul, cât și referiri la masse inimaginabile de oameni, o trădează.

Coaliția ruso-chineză va ataca Imperiul lui Anticrist la ceva mai puțin de trei ani și jumătate înainte de Armagedon, mai precis, după invazia acestuia asupra Egiptului, aflat în fruntea unei coaliții afro-asiatice, conform Cărții lui Ezechiel. Iar, Cartea lui Daniel ne spune care va fi direcția atacului: *Ci (Anticristul, n.n.) se va face stăpân pe vistierile din aur și din argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. (...) Dar niște zvonuri, venite de la Răsărit și de la Miazănoapte, îl vor înspăimânta și atunci va pomi cu o mare mânie, ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți.*

Dacă despre același eveniment se vorbește și în Cartea Apocalipsei, atunci se pare că, Anticristul se va ține de cuvânt în mânia sa: *... zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: “Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare Eufrat!” Și cei patru îngeri, care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni. Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul.*

Tot Eufratul trădează direcția unei mari coaliții extrem-orientale, apropiindu-se de Armagedon, deci chiar înaintea Adventului, din care, se pare că, Rusia lipsește. Cartea Apocalipsei consemnează momentul: *Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților, care au să vină din Răsărit.*

Rațiunea acestui atac, după o înfrângere zdrobitoare, care ar fi putut să creeze învățăminte, îl constituie starea de slăbiciune a Anticristului, pricinuită de o catastrofă ce aduce aminte de plăgile lansate asupra Egiptul Antic: *Al cincilea (înger, n.n.) a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția*

fiarei a fost acoperită de întuneric. Oamenii își mușcau limbile de durere. Și au hulit pe Dumnezeu cerului, din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele și nu s-au pocăit de faptele lor. (Cartea Apocalipsei)
De aceeași slăbiciune profită și Ierusalimul care se va revolta eroid împotriva Anticristului, așa cum a făcut-o în anul 66 d.C.

Simțindu-se, pentru prima oară, vulnerabil, Anticristul va cere sprijin internațional: *Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.* (Cartea Apocalipsei) Și scamatoria aceasta demonică va reuși, pentru că: ... voi preface Ierusalimul într-un potir de ametje pentru toate popoarele de prinprejur și chiar pentru Iuda, la impresurarea Ierusalimului. (Cartea lui Zaharia). Și toată această mișcare generală va conduce la Armaghedon, în țara Sfântă.

Iar rezultatul acestei lupte este de acum cunoscut: *Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate. Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum s-a luptat în ziua bătăliei. (...) În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina.* (Cartea lui Zaharia)

La 45 de zile de la cea mai luminoasă zi a Istoriei, Gog va pieri și el în chip miraculos pe munții lui Israel, crezând (în necredința lui) că dispariția armatelor de la Armaghedon creează un vid de putere în lume: *Așa vorbește Domnul Dumnezeu: "Da, în ziua când poporul Meu Israel va trăi în liniște, vei pormi din țara ta, și vei veni din fundul miazănoaptei, tu și multe popoare cu tine, toți călări pe cai, o mare mulțime și o puternică oștire! Vei înainta împotriva poporului Meu Israel, ca un nor, care va acoperi țara. În zilele de apoi, te voi aduce împotriva țării Mele, ca să Mă cunoască neamurile, când voi fi sfințit în tine sub ochii lor, Gog!*

Deși opinia publică mondială va fi oripilată de filistinismul comportamentului său, Gog va ajunge și el la întâlnirea cu destinul, sfidând momentul astral petrecut sub ochii săi: *Seba și Dedan, negustorii din Tars și toți puii lor de lei, îți vor zice: "Vii să iei pradă? Pentru jaf ți-ai adunat oare mulțimea ta, ca să iei argint și aur, ca să iei turme și avuții și să faci o pradă mare?"*

Iar sfârșitul său va fi pe măsura ignoranței sale spirituale: *Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toți munții Mei, zice Domnul Dumnezeu; sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său. Îl voi judeca prin ciumă și sânge, printr-o ploaie năpraznică și prin pietre de grindină; voi ploua foc și pucioasă peste el, peste oștile lui și peste popoarele cele multe, care vor fi cu el. Îmi voi arăta astfel mărimea și sfințenia, Mă voi face cunoscut înaintea mulțimii neamurilor și vor ști că Eu sunt Domnul.* (Cartea lui Ezechiel)

Pedeapsa Rusiei vremurilor din urmă, deși plină de tragism, este totuși una 'amortizată'. Spun asta pentru că mi se pare că una dintre profețiile lui Zaharia prezintă o Rusie sfârtecă de calamități interne și 'pacificată' apoi prin forță. Iat-o:

Am ridicat din nou ochii și m-am uitat și iată că patru care ieșeau dintre doi munți; și munții erau din aramă. La carul dintăi erau niște cai roșii, la al doilea car cai negri, la al treilea car cai albi și la al patrulea car cai bălțați și roșii. Am luat cuvântul și am zis îngerului, care vorbea cu mine: "Ce înseamnă aceștia, domnul meu?" Îngerul mi-a răspuns: "Aceștia sunt cele patru vânturi ale cerurilor, care ies din locul în care stăteau înaintea Domnului întregului pământ." Caii cei negri, inhămați la unul dintre care, s-au îndreptat spre țara de la Miazănoapte și cei albi au mers după ei; cei bălțați s-au îndreptat spre țara de Miazăzi. Cei roșii au ieșit și ei și au cerut să meargă să cutreiere pământul. Îngerul le-a zis: „Duceți-vă de cutreierați pământul!" Și au cutreierat pământul.

Această profeție a născut multe controverse, datorită "concentratorului de atenție": *dintre doi munți*, care fixează spațiul geografic. O mulțime de cercetători iluștri (H.C. Leupold, Merrill F. Unger, Carol L. și Eric M. Meyers, Charles L. Feinberg, Barry G. Webb, etc.) îi dau o rezolvare superficială. Ei cred că cei doi munți sunt sau un simbol doar al judecării divine ("pentru că munți de aramă nu există!") sau cei doi munți ai Ierusalimului

(C.F. Keil): muntele Sionului și muntele Măslinilor. Numai că dacă ar fi fost așa, expresia de care vorbim ori și-ar fi pierdut valoarea de “concentrator de atenție” ori l-ar pune pe Zaharia în situația ridicolă de a nu-și fi recunoscut proprii munți ai Ierusalimului! Faptul că ei i s’au arătat profetului ca niște munți de aramă, poate să însemne că ei se identifică prin această bogăție a lor internă, așa cum este cazul munților Caucazului. Mai mult, privind harta fizică a acestei zone, veți observa că aceștia reprezintă un complex de două șiruri paralele de munți dispuse Est-Vest și astfel indicativul “dintre” capătă sens. Deci, ele constituie un paravan natural (un element de surpriză) atât pentru Rusia, cât și pentru Iran, care, în termenii profeției lui Zaharia, devin “țara de la Miazănoapte” și, respectiv, “țara de la Miazăzi”. Iar dacă păstrăm sinonimia cu cei patru călăreți ai Apocalipsei, putem deduce că, în “prologul apocaliptic”, Rusia va avea parte de o destabilizare totală cauzată de o serie de catastrofe sociale, urmată de o pacificare forțată, venită probabil din afară.

Iar motivul pentru care afirmam că zdrobirea Rusiei pe munții Israelului este tragică, dar ‘amortizată’, ni-l dă finalul acestei profeții: *El m-a chemat și mi-a zis: “Iată că cei ce se îndreaptă spre țara de miazănoapte fac să se mai potolească mânia Mea în țara de la miazănoapte.”*

Stimați cititori,

Aceasta este, în doar câteva cuvinte, aventura RĂULUI în vremurile din urmă. Sigur că, personajul cel mai îngrozitor (al tuturor timpurilor, de altfel) va fi Anticristul, de care se vor înfiora până și tâlharii săi contemporani: *Și au început să se închine balaurului (lui Satan, n.n.), pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: “Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?”*

Numai că, Anticristul nu va fi singur pe pământ, ci un *primus inter pares*, ‘cel mai bun’ dintre egali. Cel mai satanist dintre satanici. Căci el reprezintă falimentul îngrozitor al Bisericii care-l dă pe Cristos contra lui Satan.

Rusia lui Gog reprezintă și ea un eșec al Bisericii. Al acelei Biserici care n’a avut tăria să se jertfescă, la fel ca Domnul ei, în fața furiei bezmetice a celor fără Dumnezeu.

Iar minunata civilizație a celor mai politicoși oameni din lume, China, ne arată unde poate duce etica cea mai înaltă lipsită de Dumnezeu cel Adevărat.

Și cu toate acestea puse laolaltă vreți să nu aibă dreptate Samuel Huntington?
